

“Wij zijn Thijs en Bram en we zijn bij onze opa en oma aan het logeren.”

“Ik heet Victor de Vuurvlieg en ik heb een hele belangrijke opdracht, want ons land is in gevaar.”

“Oh wat is er dan gebeurd?” vragen Thijs en Bram.

“Nou de Boze Bosheks Santana heeft onze koning met een toverspreuk versteend, en nu ben ik op zoek naar mensenkinderen die ons willen helpen, willen jullie dat?”

Thijs en Bram knikken allebei. “Ja, dat willen wij wel, maar hoe?”

“Ja, ik heb van de opperkabouter van ons land een beetje verkleinpoeder meegekregen, zodat jullie door de ingang bij de oude boom kunnen naar Regenboogland.”

“Ja, dat wil ik wel,” zegt Thijs, “en jij, Bram?”

Bram denkt even na. “Ja, ik ook, maar wie weet de weg?”

“Ik weet de weg,” zegt Victor, “en ik krijg hulp van mijn vuurvlieg vriendjes die jullie de weg kunnen wijzen, maar we moeten nog iemand vinden die jullie op zijn rug kan nemen, want anders duurt het lopen door het bos veel te lang. Weten jullie iemand?”

“Ja, ik denk het wel,” zegt Bram. “Wat vinden jullie van Charlie de Hond? Die wil vast wel mee, want die vindt het bos heel erg leuk.”

“Dat is een goed idee,” zegt Victor. “Dan vlieg ik alvast naar de tuin, als jullie daar ook heen komen met Charlie, dan kan ik jullie zo klein maken dat jullie bij Charlie op zijn rug kunnen zitten.”

Thijs en Bram kleden zich snel aan en pakken hun kaplaarzen. Beneden ligt Charlie heerlijk te slapen in zijn mand.

“Hé, Charlie, wakker worden!” zegt Thijs en Bram kriebelt hem zachtjes onder zijn neus. Charlie kijkt hem verbaasd aan.

“Charlie, je mag mee!” Charlie springt zijn mand uit en kwispelt met zijn staart.

“Ssst, straks worden opa en oma wakker en dan kunnen wij niet met Victor de Vuurvlieg mee naar Regenboogland.” Ze lopen samen met Charlie naar de gang en door naar de tuin.

Het is pikkedonker in de tuin en op een tak van de kersenboom zitten wel twintig vuurvliegjes op hen te wachten. Victor komt naar beneden gevlogen, maar oh nee, wat gebeurt er nu? Charlie doet zijn bek open en Victor zit in zijn bek!

“Charlie, Charlie, nee, niet doen! Doe je bek open, dan kan Victor eruit!”

Charlie gaat verbaasd zitten en kijkt naar Thijs en Bram.

Bram haalt een hondenkoekje uit zijn zak en zegt tegen Charlie: "Geef eens een pootje."

Dan gaat gelukkig zijn bek open en snel komt Victor eruit gevlogen. Hij gaat bibberend op de schouder van Bram zitten.

"Gelukkig, wat een domme hond zeg, daar had Charlie mij bijna opgegeten! We moeten opschieten, eerst laat ik bij jullie op je hoofd een korrel toverpoeder vallen om klein te worden en dan moet Charlie er een opeten om ook met ons te kunnen praten."

Victor klapt met zijn vleugels en alle vuurvliegjes komen naar beneden om op het hoofd van Thijs en Bram een korreltje toverpoeder te laten vallen. Charlie eet een korrel op om te kunnen praten.

"Wat een raar gevoel," zegt Thijs terwijl hij elke keer met een schokje naar beneden gaat tot hij zo groot is als een kabouter. Ook bij Bram gaat het werken en er staan nu twee hele kleine mannetjes in de tuin.

"Wow, Charlie lijkt wel zo groot als een paard! Zachtjes doen hoor, anders ga je ons verpletteren."

"Ja," zegt Charlie, "ik kan nu praten en begrijp jullie."

"Oké opgelet nu allemaal!" roept Victor. "De vuurvliegjes